

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **P. K.**, bývajúceho v B., zastúpeného Mgr. Miroslavom Hončárom, advokátom so sídlom v Bratislave, Záhradnícka 27, proti žalovanému **S., spol. s r.o.**, so sídlom v B., **o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, náhrady mzdy a nemajetkovej ujmy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 12 C 8/2004, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. mája 2010 sp. zn. 8 Co 124/2009 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a**.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 22. januára 2009 č. k. 12 C 8/2004-199 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe, zaplata náhrady mzdy 50 000,-- Sk mesačne od mesiaca október 2003 až do rozhodnutia súdu a uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa akejkol'vek formy jeho diskriminácie v zamestnaní. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania a zároveň zaviazal žalobcu zaplatiť na účet súdu „trovy konania“ v sume 99,50 €. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že k skončeniu pracovného pomeru došlo medzi účastníkmi v súlade s § 72 Zákonníka práce v skúšobnej dobe. Uviedol, že pracovný pomer bol medzi nimi uzavretý pracovnou zmluvou dňa 11. júla 2003 na dobu neurčitú s dňom nástupu do zamestnania 11. júla 2003 a skúšobnou dobou dohodnutou na tri mesiace, pričom oznámenie o skončení pracovného pomeru bolo doručené žalobcovi počas skúšobnej doby dňa 29. septembra 2003. S poukazom na § 2 zákona č. 365/2004 Z.z. žalobu zamietol s odôvodnením, že zo svedeckých výpovedí zistil, že žalobca bol problémovým pracovníkom, nespokojným s pracovným zaradením, pričom svedkovia sa nevedeli vyjadriť k dôvodu skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe. Vzhľadom na to, že pracovný

pomer žalobcu skončil u žalovaného v skúšobnej dobe dňa 3. októbra 2003 konštatoval, že žalobca v priebehu konania stratil aktívnu vecnú legitimáciu, keďže zákaz diskriminácie sa vzťahuje len na zamestnancov a tým už v súčasnosti žalobca u žalovaného nie je.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 31. mája 2010 sp. zn. 8 Co 124/2009 na odvolanie žalobcu rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že súd prvého stupňa svoj záver o platnosti skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovaného v skúšobnej dobe, a tým aj úsudok o nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu v časti jeho návrhu na zdržanie sa diskriminácie, založil na nesprávnom právnom posúdení veci, keďže sa nezaoberal vecou z hľadiska právne významných skutočností týkajúcich sa platného dojednaní skúšobnej doby. Z dôvodu rešpektovania požiadavky ústavného princípu dvojinstančnosti konania, zrušil preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň mu uložil, aby sa v ňom zaoberal platnosťou dojednaní skúšobnej doby v písomnej pracovnej zmluve z 11. júla 2003 a za tým účelom doplnil dokazovanie a ustáli si predmet tohto konania.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie žalobca. Žiadal, aby dovolací súd predmetné zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že vyhlási skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovaného v skúšobnej dobe za neplatné. V dovolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, keď na vec aplikoval § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. a následne § 221 ods. 2 O.s.p., napriek tomu, že bol podľa jeho názoru dôvod na zmenu prvostupňového rozsudku a vyhovie žalobe. Mal za to, že v časti neplatnosti dojednaní skúšobnej doby, ako aj v časti zneužitia práv žalovaným, uniesol v konaní dôkazné bremeno.

Žalovaný žiadal rozhodnúť v jeho prospech a žalobu zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V danom prípade je dovolanie podané proti zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu. Toto nevykazuje znaky ani jedného z uznesení uvedených v ustanoveniach vymenovaných vyššie, keďže sa nejedná ani o zmeňujúce ani o potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu a nejde ani o uznesenie, ktorým by odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska. Prípustnosť dovolania preto podľa § 239 O.s.p. neprichádza do úvahy.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., odvolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Dovolaateľ v mimoriadnom opravnom prostriedku takúto vadu nenamietal a ani v dovolacom konaní existencia vady takejto povahy nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania preto nemožno vyvodiť ani z tohto ustanovenia.

Dovolaateľom namietané nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je síce dovolacím dôvodom, no samotný tento dôvod prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 239 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalobcu odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko nepodal návrh na ich priznanie (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 8. februára 2012

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová